

Heta diskussioner om översiktsplanen

Översiktsplanen för Lunds kommun är nu ute på samråd. Det betyder att det planförslag som byggnadsnämnden godkände i juni, nu kan diskuteras så att alla lundabor får tycka till om det. Av den anledningen ordnar byggnadsnämnden en rad möten i Lunds tio kommundelar, och drygt hälften är genomförda när detta skrivs.

Egentligen är det fråga om en översyn av den nu gällande planen, som fullmäktige antog 1992 efter mycket diskussion. Den planen hade inte så tydligt uttalade politiska utgångspunkter och utmynnade i ett tämligen beskedligt utbyggnadsförslag, mest kring Dalby och även norrut runt Stångby. Dagens planförslag har föregåtts av en rad (ca 25 st) underlagsrapporter som utarbetats som utgångsmaterial och diskussionsunderlag för planförslaget.

I januari i år tog fullmäktige ett inriktningsbeslut om översynen av planarbetet, som utgår från en utveckling och utbyggnad av Lund. "dock inte mer vad kommunen långsiktigt tål". En utgångspunkt är att den bästa åkerjorden undantas från utbyggnad, medan den något sämre jorden i kommunens östra delar kan bebyggas.

Det finns en bred politisk enighet om planens inriktning, egentligen är det bara miljöpartiet som motsätter sig omfattningen. Övriga, inkl. vänsterpartiet räknar med att planen ska ge en beredskap för att bygga ca 500 lägenheter och ca 7 hektar industrimark om året, beroende på vilken efterfrågan som finns. Själva staden Lund ska kunna förtäts med totalt ca 2000 lägenheter, vilket ser ut att bli svårt. Det gäller att hela tiden bevaka att miljömålen inte körs över!

Avsikten är att översiktsplanen ska kunna antas av kommunfullmäktige under våren 1998.

Översiktsplanetidning

Allt detta och mycket mer finns att läsa om i den samrådstidning som delas ut på biblioteken och kommunalskontoren. Det är en ganska kortfattad sammanfattning av samrådsförslaget och dess konsekvenser som analyserats av ett antal anlidade konsulter, dels med avseende på regionala konsekvenser i Skåne, av trafiken, sociala aspekter, miljö och ekonomi, och dels på kommunal nivå med avseende på natur, landskap, boendemiljö, kretslopp, risker och

säkerhet m.m.

För varje kommundel har också gjorts en folder, där kommundelen tydligt beskrivs på en karta med utbyggnadsområden och de få vägar som planeras. Tyvärr är inte spårplanerna tydligt redovisade.

Foldrarna finns tillgängliga på mötena i de olika kommundelarna eller på stadsarkitektkontoret, och är en viktig del av besluts-materialet, för att så många som möjligt ska kunna vara med.

Heta diskussioner

De samrådsmöten jag varit på, i

Spårburen kollektivtrafik

Trafiken och hur man löser den är en bärande idé i översiktsplanen. Väljer man att bygga ut Lund österut, så kan man räkna med att det blir ganska mycket bilpendling till jobben i Malmö och Lund. Inte förrän tillräckligt med bostäder har byggts där, räknar man med att det finns ett underlag för bättre kollektivtrafik på spår.

Väljer man däremot att bygga ut Lund norrut, utefter befintliga spår, så finns ju dessa redan, och pågatågen kan då omedelbart

Så i Veberöd och Sandby tycks det alltså finnas ett stort intresse för en utbyggnad som säkerställer dessa orters serviceunderlag och fortbestånd. Så är det inte på andra orter, i Stångby till exempel verkar man vara mera mån om att värna om sin isolerade tillvaro, och tycker att 1500 resp 3000 lägenheter de första resp. senare 20 åren är för mycket. Det sista kanske man kan hålla med om, ifall avståndet till hållplatsen blir så långt, att man måste sätta in matarbusar.

Men en ganska snar utbyggnad av Haraldsfält på östra sidan om stationen känns välbehövlig. Det finns redan skisser till ett sådant förslag.

Möte i Centrum

Samrådsmötet i kommundel Centrum kändes dock lite tråkigt. Det var ungefär samma människor som brukar komma på debatter i Stadshallen. När jag gick hem var det bara två jag inte kände till namnet. Det blev mycket tjat om myten att stadskärnan uppfattades som otillgänglig för bilister, trots att det nästan alltid finns tomma p-platser i p-husen. Man klagade på uppgrävningen av gator och torg, trots att detta är tillfälligt och syftar till att göra staden vacker och vänlig.

Några tog upp problemet med byggande och brottslighet, dvs hur man genom fysisk gestaltning av nya bostadskvarter kan minska skadegörelse och öka den sociala tryggheten. Ge polisen mer befogenheter! Tyckte någon, men de närvarande närpoliserna hade nog tänkt sig andra lösningar.

Efter onsdagens möte i Genarps medborgarhus är det möte på Norr och i Dalby på tisdag resp onsdag i nästa vecka, och två veckor senare på Öster resp. Söder. Det sägs att mötena varit dåligt annonserade, själv har jag inte sett några annonser, men sådana möten ska naturligtvis kungöras i kommunens samlingsannonser på lundastidan i malmötidningarna.

Låt det nu bli en bra uppslutning på de kvarvarande mötena! Själv ser jag fram mot dem, och tycker att byggnadsnämndens ordförande och tjänstemännen gör en bra redovisning i de olika kommundelarna. Senast den 10 oktober ska remissvar skickas till resp KDN eller direkt till byggnadsnämnden.

Thomas Schlyter

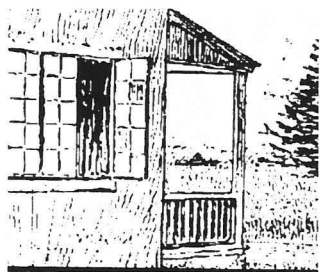

Veberöd och Sandby samt i Centrum, har varit väldigt olika med tanke på antal deltagare och deras engagemang. I Veberöd var det ca 40 deltagare förutom kända politiker och stadsarkitektkonorets tjänstemän. Där visade allmänheten ett stort (positivt) intresse för Veberöds utbyggnad med bostäder som skulle kunna vara ett alternativ till de många stora villor som byggdes där på 60- och 70-talet, och som man idag försöker flytta ifrån sedan barnen flyttat ut. Många vill bo kvar i Veberöd och Sandby, men kanske inte i det hus de en gång byggt. Att skapa nya jobb på dessa orter ser man dock som ganska svårt. Företagen föredrar att bygga ut i Lund, trots att mark för verksamheter är attraktiv och ganska dyr där.

fortsätta att försörja t ex Stångby eller Vallkärra station. Stångby riskerar idag att mista sin pågatågshållplats, därför att antalet resande minskar.

Istället för vägutbyggnader är den stora satsningen därför inriktad på pågatåg och på "Lundalänken", en framtida snabbspårväg som till en början ska trafikeras med busar.

Sandbyborna undrade på sitt möte varför man valt att bygga ut kring Dalby och bort mot Björnstorp. De tyckte att Sandby vore väl lika mycket värt att satsa på, så pass nära Lunds stora arbetsplatser i nordost som det ju ligger. Och att Sandby också borde kunna få del av en spårsatsning i form av Lundalänken, eller en gren av den. Spårväg direkt till Brunnsåker alltså!

Från min veranda

En sån sommar! Vädret har tillåtit att jag har kunnat sitta ute på verandan nästan vända dag. När jag fått den solbränna jag ville ha, fortsatte jag bekvämt halvliggande i vilstolen att läsa böcker. Efter vinterns intensiva skrivande behövdes en lång mental vilopaus.

I bokhyllan hittade jag två böcker som jag inte läst tidigare, Kahlil Gibrans "The Prophet", och Lobsang Rampas "The Third Eye". The Prophet kom ut första gången 1923 och jag blev intresserad när jag såg att den, efter att ha omtryckts 34 gånger på engelska, nu också förekommer i bokhandeln nytryckt (eller omtryckt) på svenska. Profeten ger råd hur man skall leva i livets alla skiften. Om kärleken skriver han "Kärleken ger inget förutom sig själv och tar inget utom från sig själv. Kärleken äger inget, inte heller kan den ägas. För kärleken är tillräcklig i sig själv.Och tro inte att du kan bestämma kärlekens vägar, för kärleken om den finner dig värdig kommer att bestämma vägen." (min översättning)

Tibet - Mesopotamien

Lobsang Rampa är en pseudonym för en tibetan, bosatt i England, som 1956 gav ut en bok om sin uppväxt i Tibet. På engelska har den omtryckts tio gånger och mitt exemplar är från 1969. Lobsang Rampa kom från en av Tibets främsta familjer och redan som sjuåring fick han lämna familjen och utbildas i kloster i Lhasa. När jag fick boken av en god vän trodde jag på grund av titeln, Det tredje ögat, att det var en introduktion till någon sorts religion. Den handlar istället om livet i ett lamakloster före den kinesiska invasionen och är mycket spännande läsning.

Nästa bok blev "Öknens drottning" Det låter som en shejkroman, men handlar om en engelska, Gertrude Bell, som spelat en stor politisk roll i Mellanöstern i början av 1900-talet. Jag var dåligt insatt i Mesopotamiens, Egyptens och Turkiets utveckling före andra världskriget. Genom Gertrude Bells aktiviteter i området fick jag klart för mig Englands, Frankrikes och Turkiets roller i området. Gertrude Bell var god vän med Lawrence of Arabia och gav honom många goda råd och hon var pådrivande i ett staten Irak bildades.

Boken har nyligen kommit ut och är skriven av Janet Wallach. Till min förvåning handlade nästa bok jag fick tag i om samma område som Gertrude Bell verkat i, men här handlade det om arkeologins barndom i början på 1800-talet. En

dansk lektor i arkeologi, Mogens Trolle Larsen, gav ut boken på danska 1994 och i år har den kommit ut på svenska under titeln "Sjunkna palats - Historien om upptäckten av Orienten". Larsen beskriver hur unga män reste ut till Mesopotamien för att gräva efter försvunna skatter, uppmuntrade av Napoleons upptäckter av egyptiska kungagravar osv. Författaren beskriver huvudsakligen Henry Layards bemödanden att finna Nineves palats och Henry Rawlinsons livslånga och till slut lyckosamma försök att tolka den numeriska kilskriften. I början fann jag boken ointressant och pladrig, men fångades snart av det arkeologiska äventyret och fick även här en grundlig genomgång av hur stormakernas politik påverkade Mellanöstern. Mesopotamien var ett lydrike till Turkiet och administrerades från Istanbul, som satte käppar i hjulet för de amatörarkeologer som grävde fram fynd från palats från omkring 600 år före vår tid. Både Frankrike och England tävlade om dyrbarheterna för att deras muséer, Louvren i Paris och British Museum i London, skulle kunna skryta med att de var bäst i världen.

Gunnar Fredrikssons lilla nyutkomna bok om "20 filosofer" var intressant därför att, förutom en beskrivning av filosofernas verk, får läsaren också veta något om deras liv och hur omvärlden såg på deras respektive filosofiska idéer. Till sist skriver Gunnar Fredriksson att han är förvånad över att ingen kvinna skapat något filosofiskt verk. Han anser att filosofi är ett område som berör bägge könen. Jag funderade mycket över detta, men nästa bok jag läste, Åsa Mobergs "Simone och jag" (som är mycket spännande) handlar om Mobergs förhållande till fransyskan Simone de Beauvoir. Bland annat fick jag veta att Beauvoir skrivit en filosofisk traktat, som plockades sönder och samman av hennes livskamrat Jean-Paul Sartre. Jag skall låna hennes lilla filosofiska bok, som finns översatt till svenska och återkommer senare i ämnet.

Mansskatt och kvinnoskatt

Efterhand som sommaren enligt almanackan går mot sitt slut har jag insett att det, trots värmebøljan, inte går att skjuta upp plikterna längre. Jag har börjat med att att städa i mitt arbetsrum, som översvämmades av papper och böcker. Ordning måste finnas omkring mig innan jag kan börja skriva. Ytterligare en bokhylla anskaffades, så att böckerna inte behövde stå i två rader på varje

hylla. När jag sorterade papper ner i papplådor som jag inhandlat på Ikea fann jag en artikel från 14 augusti förra året i Aftonbladet. Journalisten Tomas Lappalainen reagerade på en idé från Socialstyrelsen om att kvinnor i genomsnitt har lägre matkostnader än män. Därför behöver de inte lika mycket matpengar som män, alltså kan man skära ner kvinnors socialbidrag. Han inser att det finns många kvinnliga områden där man kan skära ner statens bidrag, alltså skattebetalarna. Lappalainen tittar också på hur det är omvänt, vilka kostnader männen bidrar med. Han tar upp kostnaden för fångelserna, där nästan bara män sitter och undrar hur i hela fridens dar "hårt arbetande och hederliga kvinnor hela livet skall behöva betala skatt för att finansiera fängelsevistelser som de själva inte får ta någon som helst del av". Han anser att Socialstyrelsen bör föreslå att männen skattevägen skall betala sina egna fängelsevistelser. Det är skönt att höra att en man uppmärksammar köns olika ekonomiska villkor.

Även Majken Wendel har i sin bok "Klartext" - män, kvinnor, sex och politik" som hon kallar ett debattinlägg tagit uppsamma frågeställning. Boken kom ut 1995 på Tre Böckers förlag i Göteborg. Wendel tar upp olika sociala skillnader i mäns och kvinnors liv och hur lagar och regler påverkar mannen och kvinnan olika. Hon skriver att hon nu kommit

fram till att tiden är mogen för "att ifrågasätta, om också kvinnor med sina skatter skall vara med att betala mäns rån och ekonomiska brottslighet, knarkböter och fängelsevistelser? Samt fästas spritproblemen alla följder". Göteborgs-Postens Per Nygren anmäler boken på följande sätt. "Om jag skulle beskriva Majken Wendel i ett ord blir lobbyist för känslokallt och påtryckare för tamt. Jag tror att folkstorm passar bättre".

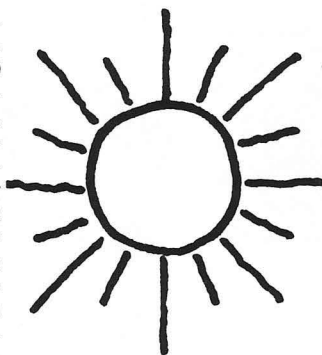
Vite mannen sedd från södern

Till sist har jag för tredje eller fjärde gången läst om min favoritbok "Den vite mannen - Papalagi, tal av Söderhavshövdingen Tuivaii från Tavea". Tuivaii besökte ett antal länder i Europa i början på 1900-talet och vid hemkomsten till sin egen övärld berättade han om det han sett och varnade sina landsmän för att ta till sig missionärernas och övriga europeers livsstil. Européerna har lämnat sin Gud och har upphöjt Penningen till ny Gud, med allt vad det innebär av enorma rikedomar får några få och fattigdom för resten, dessutom lider

papalagi av kärlekslöshet. Tuivaii ser på Europa med söderhavsmannens ögon och beskriver det han ser med det ordförråd han behärskar, vilket gör boken till en upplevelse. Första kapitlet har rubriken "Om hur papalagi skyler sitt kött, om alla hans höftskynken och mattor". Papalagi är den vite mannen, höftskynken är kläder och mattor är tjockare kläder och sånger. Tuivaii börjar sin bok med att "Papalagi anstränger sig ständigt för att skyla sitt kött ordentligt. Kroppen och dess lemmar är kött - det är bara det som finns ovanför halsen som är den riktiga människan", det var vad jag fick höra av en vit man, som åtnjöt stort anseende och som hölls för att vara mycket klok. Han menade att bara det ställe där anden och alla goda och dåliga tankar vistades skulle vara värt att bry sig om. Huvudet. Det, och i nödfall också händerna, kan den vite mannen låta förbli otäckt." Han fortsätter sedan med att berätta för sina landsmän hur den vite mannen är klädd från topp till tå i höftskynken, mattor och skinn.

Underst bär varje papalagi ett tunt vitt skinn från trädar av en planta (undertröja). Det kallas för överhud, och det kastas upp i luften och får falla ned över huvud, bröst och armar ända ned till låren. Över ben och lär, upp till naveln, drar man sedan den så kallade underhuden". Kalsongen. Därefter kommer ett tredje tjockare skinn, "som flätas ihop av hår från ett fyrfota ulldjur. Detta är det egentliga höftskynket". Alltså kostymen. De tre delarna i kostymen hålls ihop av "musslor och band som är gjorda av torkad sav från gummiträdet". Alltså knappar och gummiband. Hans beskrivning av mannens skor är underbar. "Så har vi till sist fötterna, som får både ett mjukt och ett mycket kraftigt skinn. Det mjuka är för det mesta tänjbart och lägger sig skönt om foten - vilket man inte alls kan säga om det kraftiga skinnets. Av detta bygger sig sedan papalagi ett slags högbordig kanot, som är just så stor att den rymmer en fot. En kanot för vänstra och en för högra foten. De här fotbåtarna knyts fast och kläms ihop med band och hullingar så att fötterna kommer att ligga i ett lika fast hus som kroppen hos en havsnäcka". Eftersom mannen bär skorna från morgon till kväll och i alla väder konstaterar Tuivaii att det är onaturligt och att det får fötterna att bli liksom döda och börja stinka. Tuivaiis syn på oss västerlänningar kan verkligen få en läsare att börja fundera över den egna så kallade civilisationen. "Papalagi" som ursprungligen trycktes i Tyskland 1920 har givits ut på svenska av Bokförlaget Korpen 1988, som nyligen meddelat att upplagan tagit slut.

Detta var min verandasommar 1997. *Ingered Wedin*

Ärö

Vi ville ha en semester utan att förorena luften. Därför tog vi tåget över den nya Bältbron till Fyn. Därifrån åkte vi över till Ärö.

I denna artikel vill vi framföra några miljö saker som vi tycker Lund kan lära av Ärö.

Solfångaranläggning.

Äröborna har i Marstal byggt världens största solfångar-anläggning. Anläggningen är en del av den satsning som ska leda till att Ärös energiförsörjning blir helt baserad på förnyelsebara energikällor. Vindkraftverk fanns det gott om vilket vi såg när vi cyklade runt på ön.

Stadsmiljö

I Ärösköping var det förbjudet med ljusreklam och parabolantennor för att behålla stadens fina stämning. Vi saknade verkligen inte Hennes och Maurits' reklam för underkläder. Tänk om Lund också kunde slippa köpbudskap (förutom skyltfönster) utomhus. Alla hus var väl bevarade och underhållna i gammal stil. Ingen gatuparkering var tillåten utom i ytterkanterna av staden. Detta förbud höll de dock tyvärr inte så hårt på. Den stadsplan som bibehållits sedan åtminstone 1800-talet möjliggjorde inga höga hastigheter. Det var så få och långsamma motorfordon att skolbarn själva kunde tasig runt i staden med karta.

Morgonbröd

Ett viktigt semesternöje är att gå ut

tidigt på morgonen och välja bland nybakade frukostbullar. Vi vill ha bröd som åkt lastbil i många mil. Veckobladets frukostreporter hade behövt stanna länge för att testa alla goda sorters bröd som fanns att välja på.

Ankeborg

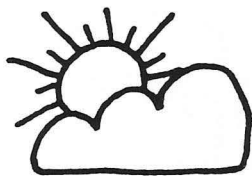
Stadsparkens ankor hade blivit gröna av avund om de hade fått se vilka fina hus ankorna i Ärösköpings park hade att bo i. Husen var placerade på en liten ö. Förutom bostadshus, kunde ankorna gå i egen kyrka eller åka vattenrutschkana ner i vattnet. Givetvis hade de en vindmölla i sin ankby.

Skolfantasi

Skolgården hade en jättestor färglad karta över Europa. Stake-ten runt skolan var fri från kladd och klotter. Elever hade målat husgavlar i vackra färger längs hela staketet. Kanske något för den nya skolan på Östra Torn? Sopcontainern var ommålad till ett monster som skulle äta upp soporna. Vi gissar att skolelever hade gjort den drake som fanns vid köpcentret. Draken var gjord av trä. Man kunde klättra upp och titta ut genom halsen eller sitta på ryggen under ett tak.

Göran Smith (8)

Karin Svensson Smith

Från det sociala mm

I förra veckans kommunala spalt förutskickade jag att problemen med arbetslösheten och de ökande socialbidragen nog skulle gå att lösa med hjälp av "Perssonpengarna".

Fan tro't!

Inte ens om jag satsar mina egna "Persson-pengar" lär det räcka för att få bukt med ett tillstånd som på lite sikt riskerar "slå ut" stora delar av den arbetsföra befolkningen, med tillhörande barn ("Slå ut" betyder inte att alla dessa människor kommer att återfinnas på bankarna i Bytaregången, men deras möjlighet att finnas med i det "normala" samhällslivet kommer att drastiskt försämrats).

Vad kan man då göra åt problemen? För min del är jag ganska övertygad om - till dess att verkligheten visar något annat - att vi inte kan komma förbi problemen genom att t ex spara oss ur dom, drastiskt förbättra företagarnas villkor (på bekostnad av de anställda), allmänt förlita oss på en kommande arbetsskapande högkonjunktur -högkonjunkturen är redan här, men är inte särskilt arbetsskapande, och hotar avta varje gång New York-börsen visar fallande tendenser.

Nej, vad som behövs är en ny syn på arbetsmarknaden. T ex så

här: hur många arbetsföra personer finns det i landet? Hur mycket lönearbete behöver utföras? Fördela!

Så enkelt är det naturligtvis inte, men nå't åt det hållet: en analys av den nuvarande och förväntade arbetsmarknaden, med hänsyn taget till Sveriges ekonomiska roll i EU (som jag för övrigt menar att vi skall stanna kvar i), Europa och världen, IT-samhällets framväxt odyl. Hur låta alla få träda in på denna arbetsmarknad samtidigt som möjligheterna till mer och bättre fritid tas till vara? (förenklat detta också, men någonstans måste man börja)

Men detta tar tid, och kräver åtskilligt av politisk kreativitet och politiskt mod, och under tiden har jag inga avgörande invändningar vare sig mot kunskapslyftet, +55-jobben eller andra pågående eller planerade "åtgärder".

Vad som emellertid borde göras omedelbart är en översyn och förändring av den nuvarande kopplingen mellan socialförsäkringssystemet och lönearbete. Tjänster och trygghetssystem som är till för alla minskar risken för ytterligare cementering av det utanförskap som drabbar många i väntan på något annat än dagens vilna arbetsmarknadspolitik.

Sven-Bertil Persson

Man behöver ju komma ifrån...

Och vad har ni gjort på semestern? Ja, frågan hör liksom till årstiden, när man träffar arbetskamraterna igen efter sommaren.

Jo, vi har varit två veckor på Mallorca och kom hem förra måndan, jo, vi var ju iväg när det var som varmast här, men det är ju inte det, man behöver komma ifrån, så jag är nöjd. Sa Marie som svar på den obligatoriska frågan.

Och jag förstår ju *precis* vad hon menar. Det där med att komma till ett ställe där man inte *kan* laga mat och städa och tvätta. Anita som har haft husvagnen på Borstahusens camping i fyra veckor tycker det har varit skönt, för när man campar blir det ju så mycket grillat på kvällarna, och det är ju Bosses avdelning! Visserligen är det Anita som far till AG:s i Landskrona och köper billiga grishalskotletter, lägger dom i marinad och koker potatis och gör potatissallad - ifall dom nu inte har x-trapis på den färdiglagade. Men sen sitter hon där i osen av tändvätskan och bara

väntar på att bli serverad - det är semester det, säger Anita.

Jag vägar inte ens fråga henne om såg Expressens löpsedel i slutet av juni. Den löd: Tjejer, ta över grillen! Vad skulle hon då få ut av sommaren?

Karin visade däremot triumferande upp artikeln för sin man. Efter att vid de senaste fyra grillningarna ha blivit präktiga ovänner - det gäller då hur grå kolen ska bli innan köttet läggs på, hur nära glöden köttet ska ligga, hur länge det ska stekas m.m. - bestämde Karin sej för att göra en egen grill och grilla sitt eget kött. Hon blev väldigt nöjd med det, men stämningen blev inte på topp nu heller. Hur som helst, artikeln stärkte henne och numera är det hon som sköter grillningen. Och hon har fått sin man att stryka familjens tvätt. Ja, man behöver ju komma ifrån....

la

Försök med serviceavtal för äldre

Lund har under sommaren fått erbjudande från Kommunförbundet att, tillsammans med några andra kommuner, deltaga i ett utvecklingsprojekt med serviceavtal inom äldreomsorgen. Bakgrunden är att opinionsundersökningar visar att så mycket som 70% av befolkningen inte litar på att de i framtiden kommer att få den äldreomsorg de kommer att behöva. Samtidigt visar andra undersökningar att viljan att satsa på - och betala för - förbättrad kommunal vård och omsorg är hög.

Tanken är att kommunen skall teckna avtal med de som är i behov av kommunal äldreomsorg. Idén och inspirationen kommer bland annat från Storbritanniens *Citizen Charter* och från försök i den finska kommunen Tavastehus. Kommunen för binder sig i avtalen att leverera service av en viss mängd och en viss kvalitet inom en viss tid. Åtagandena skall vara så konkreta att den enskilde enkelt kan kontrollera om såväl nivå som kvaliteten uppfylls: hur ofta man får duscha, komma ut, hur det är med maten, bemötandet från personalen, o.s.v.

Syftet med projektet är bl.a. att stärka den enskildes inflytande genom utökade möjligheter att kräva sin rätt, att utveckla former för att bättre hantera klagomål och förslag till förbättringar, och att öka medvetenheten bland personalen om vilka kvalitetskrav som ställs inom äldreomsorgen. Samtidigt ges möjlighet att tillsammans med kommuninvånarna diskutera och visa upp vilka konkreta utfästelser man är beredd att göra gentemot sina äldre.

Inom Lunds kommun remissbehandlas just nu ett omfattande dokument med titeln "Vård och omsorg" som behandlar framtidens äldreomsorg. Det består dels av en

total inventering av behoven från nu fram till år 2006, dels av ett ambitiöst åtgärdsprogram (med prisappar) för att klara och förbättra vården och omsorgen i Lund. En del av dessa åtgärder har redan beslutats och börjat verkställas. Dokumentet innehåller också de "vackra målsättningar" som kommunen anser att allmänheten har rätt att kräva av sin äldreomsorg.

De föreslagna serviceavtalen bör vara ett utmärkt komplement till denna äldreomsorgsplan för Lunds kommun. Kontroll av att åtaganden följs och att vården och omsorgen fungerar bra är ett allmänt problem. I kommunens måldokument, som antas i samband med budgeten, brukar det formuleras mål i stil med: "minst 90% av brukarna skall vara nöjda med den service de får". Medlet att kontrollera måluppfyllelse är ofta enkäter till brukarna - med högst varierande svarsprocent.

Inom andra verksamheter, t.ex. barnomsorg, finns det ofta röststarka brukare (föräldrar och barn) som direkt slår larm om någonting inte är till fyllest. De äldre är härvidlag mera utsatta. Med ett konkret avtal i handen, som specificerar rättigheterna, bör de äldre, eller i förekommande fall deras anhöriga, bättre kunna hävda sin rätt.

Kommunens framtidsgrupp för äldreomsorgsplan kommer att behandla erbjudandet, att delta i försöksverksamheten med serviceavtal, under sitt möte på fredag. Därefter kommer kommunstyrelsen att besluta i ärendet. Om färdiga serviceavtal inte hinner träda i kraft under hösten bör de i alla fall kunna komma igång till årsskiftet.

Mats Olsson

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan).

NY ADRESS.....

Inte bara för salongsbordet

Vi läste i tidningarna för några veckor sedan att den lokala bokhandelns bästsäljarlista topades av K. Arne Bloms bok *Lund: genom tid och rum*, med illustrationer av Andrzej Ploski (Swedala, 1997). Låt det genast sägas att det är en välförtjänt placering.

Vem läser Lundaböcker?

Det kommer en ny Lundabok med fem års mellanrum eller så. Ett viktigt skäl är förstås att det finns en marknad. Är det Lundaborna som köper böckerna för att läsa om sej själva? Oftare kanske för att ge bort i present, till utsocknes eller andra Lundabor. Blom & Ploskis bok är en utmärkt present med vacker typografi och design men framför allt läckra bilder: tuschteckningar, silhuetter, färglaveringar (som jag tror att det heter). Ingen konstnärlig teknik tycks vara Ploski främmande. Boken pryder verkligen varje salongsbord. Formgivaren Anders Blom på Wallin & Dalholm förtjänar ett särskilt omnämnande.

Men jag hoppas att mottagarna tar del av texten också. Själva har jag verkligen inte läst allt som den flitige Blom har skrivit men en del har det blivit genom åren. Den här boken är hans bästa.

Då och nu

Den har många förtjänster. Den är ledigt men vårdat formulerad. Den är gedigen. Blom är sedan gammalt en kännare av Lunds historia men han nöjer sej inte med en gång inhämtade kunskaper utan har tagit del av den nyaste forskningens teorier, t.ex. om stadens uppkomst.

Boken handlar alltså om Lund då och nu. De 19 kapitlen har varsin infinitivrubrik: "Att odla", "Att drömma", "Att dö" osv. Konsekvent genomfört alltså även

historia och lite till. Blom gör många kliv över sektorsgränserna men ger därmed en allsidig beskrivning, trots subjektiviteten.

Överseende och hetta

Ja, trots påläsningen och allsidigheten är boken det hörn av verkligheten som Lund utgör sett genom ett temperament. Blom tycks oftast ha ett makligt och överseende temperament men det kan hetta till. "Nationalism är egentligen något ganska vedervärdigt, ett fenomen som skapat

Folkpartisten Blom var inte med på barrikaderna men 1960-talets studentradikalism omtalas med övervägande sympati och perspektiv mot forna tiders yttringar av företeelsen. Han tycker att det demonstreras för lite nu, med tanke på allt elände i världen, och hoppas på en vändning.

Det finns en rejäl avvikelse från mellanståndpunkter: Blom tycker att alla träden i Lundagård borde fällas.

Kapitel 20?

Till de personliga infallsvinklarna hör papismen. Blom är inte blind för medeltidens gatusnusk men skriver kärleksfullt om dess fromhetsliv och många kyrkor. Men 1900-talskatolicismen och St Thomas kyrka beskrivs också, och översättningen till svenska av den moderna katolska katekesen betecknas som "en händelse av stora mått". En apart åsikt.

Andakterna i St Thomas bärs upp av konvertiter som Blom men inte minst av invandrade katoliker. Andra invandrare bär upp stora delar av detaljhandeln och den svällande restaurangbranschen eller bildar kulturella öar och kriminella subkulturer. De är många nu. De hade varit värda ett kapitel 20.

Gunnar Sandin

om en rubrik som "Att ströga" känns krystad.

Kapitlet ifråga handlar om utflyttade studenters nostalgi, om dagens trafik (som det tycks med noga sammanvävda och avvägsa synpunkter från ett antal SDS-insändare i ämnet), om Nödens

större mänskligt lidande och tragedier än konstruktiva resultat som en följd av positiv utveckling." Meningen kommer efter en beskrivning av 1600-talets dansksvenska krig som var en sådan olycka för Skåne och Lund.

K Arne Blom mördar lundaborna

K. Arne Bloms (och Andrzej Ploskis) Lundabok som behandlas här intill innehåller ett kapitel med rubriken "Att mördar". Det handlar om tre bemärkta mord: det på ärkebiskop Jacob Erlandsen samt två studentmord, ett 1687 och ett 1829. Det är tyvärr inte de enda morderna i Lunds historia, och från de senaste åren finns bland annat ett par ouppklarade.

På kulturnatten den 20 september ska Blom berätta om andra mord i Lund men nu fiktiva, alltså Lund som litterär mordplats. Det har skrivits åtskilliga kriminalskildringar med Lund som ensam eller partiell skådeplats, vilket naturligtvis är ett specialfall av att det allmänt skrivs så mycket böcker i och om Lund. Mest handlar det om lokala författare (det finns ju ett slags skånsk deckarskola) men i den sista Hamiltonboken lämnar Jan Guillou ett lik i Botan.

Jag har roat mej med att på en karta plotta de litterära morderna i

Lund. Jag har hittills kommit upp i 32 mordplatser inom stadsbebyggelsen (kommunens glesbygd alltså frånräknad). Morden är fler än så eftersom det förekommer

massmord. Det mördas framför allt i centrum och på Öster. Väster har ett enda mord med oklar lokalisering, "en villa på Gyllievägen" vilket jag tolkar som Fjellievägen. Som vanligt i Lunds

kulturella liv går det en gräns utmed stambanan.

Att Sven B. Ek i *Döden i Lund* mördar på Vårfrugatan och Råbygatan känns naturligt eftersom han dessförinnan hade publicerat den etnografiska studien *Nöden i Lund*. Ek, Guillou och fem av deras kolleger står för tio av mordplatserna. Återstår Lunds litterära stormördare med resterande 22, som är just K. Arne Blom. Det började så nätt 1971 med ett studentmord på Smålandsgården, Östra Vallgatan. När Blom flyttade till Mårtens Fälad steg dödligheten där. Han är inget undantag från regeln om att kriminalromansviter trappas upp efter hand: i senaste boken spränger han en hel stadsbuss.

Snabbläser man som jag alla lundadeckare i svit står en både blodet och staden upp i halsen. Men jag tänker ändå gå och lyssna på K. Arne den 20 september.

Gr

Detta är det sista VB som görs på Tidskriftsverkstan. Utgivningen av nästa nummer kan vara lite iverksam vad beträffar utgivningsdag och arbetslokal. Det enda säkra är att VB återkommer! Så välkomna med bidrag och reaktioner till nästa VB! /Red

MÖTE MÖTE

KOMMUNALPOLITISKA GRUPPEN

möte Må 1 sept kl 19.30 på partilokalen.

Ämne:

Beredning kommunstyrelsen. Fortsatt

planering av hösten. Ev andra (helst

föranmälda) frågor. Välkomna!